

Nagyot változott a világ focitérképe – nyilván, hogy a mi szemünk előtt az Európa-bajnokság van, de Amerikában zajlik a centenáriumi Copa America, ahol a tavalyelőtti vébén csúfos kudarcot valló Brazília megint kiesett.

Ahogy csúfos kudarcot vallott Románia válogatottja is vasárnap este Franciaországban – ezt a vereséget talán nem is kell megmagyarázni, **annyira benne volt a levegőben.**

Szerény véleményem szerint a futball mindig az adott ország társadalmát szimbolizálja, kevés kivételtől eltekintve általában olyan csapatok szerepelnek jól egy-egy világversenyen, ahol a társadalmi közérzet jó, illetve az adott ország labdarúgó-rendszere (ebbe beleérték a szövetségtől kezdve a bajnokságon keresztül a külföldön szereplő futballistákig minden apró elemet) pontra van téve, és működőképes.

Romániában ezek a dolgok nincsenek rendben: ez egy korrupcióval átszótt, képmutató ország többmillió külföldön élővel, ahol a labdarúgás **az újjgazdag üzletemberek és korrupt polgármesterek vagy megyei tanácselnökök játékszere, illetve dörzsölt menedzserek és fogadóirodák vezetőinek az összekacsintása.**

Egy olyan országban, ahol a húszas évek elején járó labdarúgóknak az a céljuk, hogy Szaúd-Arábiába vagy Katarba szerződjenek a német másodosztály vagy az angol Championship helyett azért, mert ötezer euróval többet lehet keresni, s ahol a közfelfogás is ezt helyeseli, nem szabad csodálkozni azon, hogy a válogatott látványosan összeomlik.

Amelyik ország válogatottjában egy sorsdöntő Eb-meccsen egy **36 éves, levezető köreit a Közel-Keleten futó középpályástól várják a csodát**, ott bizony óriási szakmai gondok lehetnek. Ne menjünk ebbe bele, hanem maradjunk annyiban, hogy nem szabadna ezen csodálkozni, a baj borítékolható volt, gondoljunk csak a selejtezőkben mutatott teljesítményre. És borítékolható volt az öröm, pontosabban a káröröm azok arcán, akik mindig a románok ellen szurkolnak...

A magyar válogatott ezzel szemben szárnyal. Tudom, nagyképűség ezt így leírni, s illene szerénynek maradni, nem elszállni, de akkora az eufória minden magyar focikedvelőben, amekkora évtizedek óta nem volt. Még a kárörvendők, az örök fanyalgók is „behódoltak” az osztrákok legyőzése, illetve az izlandiak bedarálása után.

Folyik ki az öröm a médiából, a visszafogottan, de mégis boldogan nyilatkozó játékosokból – a magyar siker sokrétű, de benne van egy kicsit mindenki. **Nemcsak Bernd Storck, nemcsak Dárdai Pali, nemcsak a csapat, hanem egy kicsit te is, ha bíztál és szurkoltál.**

A sikert sok mindennel mérik, de tényleg ne bízzuk el magunkat. Mert egész egyszerűen összeomolhatunk a pályán, lehetünk balszerencsések, megfoszthat egy még nagyobb örömtől bennünket egy komolytalan játékvezető, sorolhatnánk, hogy hány baj érheti a csapatot Franciaországban.

De az eddigi örömeinket nem veheti el senki. **Azt, amikor üvöltve, tombolva, majdnem sírva borultunk egymás nyakába a kocsmai kivetítő előtt a magyar góloknál!**

Azt, hogy látjuk, hogy több ezer honfitársunk a helyszínen borul egymás, illetve a játékosok nyakába, kivívva egész Európa tiszteletét.

Közhelyesen mondván nem tudhatjuk, hogy mit hoz a magyar focijövő, de egy biztos: ha lesznek unokáim, én bizony fogok mesélni nekik **Dzsudzsákról, Királyról, Szalairól, Geráról** és a többiekről. Úgy, ahogy egykor nekem meséltek

Puskásról, Albertről, Benérol
vagy
Törőcsikről.